

Milla szivárványútja Csillagsörénnyel

Milla

Csillagsörény

Milla nagyon szeret rajzolni és színezni. Egy este eltűnnek kedvenc színezőkönyve lapjai, és csak apró, csillogó színpöttyök maradnak utána. Milla Csillagsörénnyel, az unikornissal indul útnak, hogy megkeresse a lapokat, közben pedig új helyeket és ötleteket fedez fel.

Eltűntek a rajzos lapok

Milla a puha szőnyegen ült, előtte a színezőkönyve. Nagyon figyelt, ahogy lassan kis unikornist rajzolt. – Még kap egy nagy, színes sörényt – nevetett, és ceruzát váltott. Aztán eszébe jutott valami. – Kell még a rózsaszín! – felpattant, odaszaladt a polchoz. Mire visszafordult, a könyv nyitva hevert, de a lapok eltűntek. – Húha... hol vagytok? – rebegte. Benézett az ágy alá, a párna mögé, a függöny mögé is. Sehol sem látta a kedvenc rajzait.

Az ablaknál halk dobbantás hallatszott. Csillagsörény, Milla unikornisa dugta be a fejét. – Miért vagy ilyen szomorú? – kérdezte finoman. – Elvesztek a színezőkönyvem lapjai – sóhajtott Milla. Csillagsörény fújt egy pici, csillogó pöffentést. A padlón apró színpöttyök jelentek meg, és kifelé kanyarogtak az ajtón. – Nézd csak! – biccentett. – Menjünk utánuk! Milla felült a hátára, erősen megölelte. Kilovagoltak a kertbe, a pöttyök egy bokorhoz vezettek. Az ágon egy lap libegett. Milla kinyújtotta a kezét, leemelte, és felnevettek. – Megvan egy! – mondta. A pöttyök azonban tovább csillogtak a rét felé.

Szivárványösvény a réten

Kint a réten a színpöttyök fényesen villogtak. Olyanok voltak, mint egy keskeny, tarka csík. – Ez egy igazi szivárványösvény – kacagott Milla, és megsimogatta Csillagsörény nyakát. Lassan lépkedtek utána, tapp-tapp, tapp-tapp. Az ösvény egy csobogó patakhoz vezette őket. A túlparton egy lap lengett a fűben. – Odaát van! – mutatott Milla. – De hogyan jutunk át? – kérdezte halkán, és a vízre nézett, ahogy csiribiri hangon csobogott.

– Ugorjunk együtt! – mondta Csillagsörény vidáman. – Fogd erősen a sörényem! Milla szorosán kapaszkodott. – Egy, kettő, háárom... hopp! – kiáltották, és a patak fölött átlibbentek. Csak egy-két csepp fröccsent, placcs, a víz visszanevetett. Milla felkapta a fűben remegő lapot. – Megvan a második! – mosolygott. A színpöttyök tovább vezettek, most puha, tejfehér ködbe. Odaát minden halk volt és titokzatos. – Semmit sem látok – suttogta Milla. – Csak engem fogj, és lépkedjünk tovább – válaszolta Csillagsörény. A köd hirtelen felszakadt, előttük egy bokor tetején újabb lap csillogott. Milla nevetve lekapta. – Már három! – lelkesedett.

Új domb, új rajzok

A színpöttyök még mindig nem fogytak el. Most egy lágyan emelkedő domb felé kanyarogtak, amerre Milla még sosem járt. – Vajon mi van ott fent? – kérdezte kíváncsian. – Mindjárt kiderül – felelte Csillagsörény, és lassan kapaszkodott fel. A fű halkán csilingelt a patája alatt, mintha dallamot dúdolna. A domb tetején a szél játékosan forgatott egy utolsó lapot. – Hé, várj meg! – kiáltott Milla, és futni kezdett utána. A lap ide-oda táncolt a levegőben.

Csillagsörény a szél elé vágatott, magasra emelte a fejét. A lap finoman a homlokára libbent. – Megfogtuk! – nevetett Milla, és óvatosan leemelte. Leültek a domb tetejére, egymás mellé tették az összegyűjtött lapokat. Innen jól látszott a patak, a ködös rész és a kert is. – Ha nem vesznek el, sosem járok itt – mondta Milla halkán. – Most annyi új ötletem van rajzolni. Hazalovagoltak. Milla leült az ágy szélére, kinyitotta a könyvet, és színezni kezdett. Szeme lassan lecsukódott, keze még egy utolsót rajzolt. Csillagsörény csendben vigyázott rá, míg a színes álmok el nem ringatták.

Milla minden lapját megtalálta, mégis a szíve leginkább az új dombot és a puha ködöt őrizte meg. Rájött, hogy néha, amikor valami eltűnik, egy egészen új út is megjelenik előtte. Csillagsörény hátán bármikor elindulhat felfedezni, de tudja, hogy végül mindig hazatalál a takarójához.

**A mese mára véget ért,
Chiribi holnap visszatér.**